

LA SENYORA HORTÈNSIA

Aquest mati la senyora Hortènsia no ha fet el llit. Ho sé, perquè ha obert la finestra però no ha tret els llençols a prendre l'aire. Els llençols són la primera cosa que veig al matí perquè la senyora Hortènsia viu justament al meu davant. En realitat no sé com li diuen, però jo he pensat anomenar-la així per les hortènsies tan maques que té plantades al balcó

Des de fa cinc anys, la senyora Hortènsia m'encomana la seva energia matinera. Faci fred o calor, vagi núvol o brilli el sol, ella obre la finestra i espolsa els llençols abans de fer el llit. Menys quan plou, que deixa els abrigalls recolzats al respall de la cadira i la finestra mig oberta. En aquests dies, s'interposa entre les dues una cortinat transparent feta de gotes que ens embolcalla en una càlida tristesa.

En canvi, els dies de vent, la senyora Hortènsia treu els llençols més animada, els mira com s'enlairen amenaçant amb marxar lluny, molt lluny. Pot ser és per això que sembla que li agrada que faci vent.

Els llençols de la senyora Hortènsia són blancs, d'un blanc lluminós i net. Donada la proximitat de les nostres cases, puc veure que hi tenen alguna lletra brodada. Segur que és el seu nom. Tenir el teu nom cosit a la roba t'ha de donar molta confiança. És com proclamar que aquesta roba forma part de la

teva vida amb un art silenciós i casolà i que l'aprecies suficientment per passar hores brodant-la. La que jo tinc és una roba anònima. A vegades ni tan sols me n'adono del botó a punt de caure. Ben segur que si tota la roba tingués el nom curiosament brodat, amb aquestes lletres tant maques, ens duraria tota la vida.

¡Què orgullosa deu estar la senyora Hortènsia dels seus llençols tan ben brodats! I què poc me'n sento jo dels que tinc al llit, amb flors que ja han perdut el color i que només tenen de meu, la suor deixada una nit sense dormir.

Em preocupa que la senyora Hortènsia no hagi fet el llit.

A través de la finestra xafardera veig els llençols fets un embolic, tirats sobre el llit, sense cap mirament. Què haurà motivat aquest comportament tant impropï d'ella? Jo, que no faig el llit cada dia, em sorrenc que ella no l'hagi fet. Pot ser ella també m'observa a través de la finestra i es sorprèn els dies que espolso els llençols i faig el llit.

No em puc apartar de la finestra per saber com va tot plegat. Ara veig que la senyora Hortènsia es passeja per l'habitació i mira de cua d'ull els llençols. Pot ser hi veu alguna cosa més que uns trossos de cotó blanc artísticament brodats. Hi ha un menyspreu en el seu posat que es percep, malgrat que estic a l'altra banda del carrer. La senyora Hortènsia opta per seure al llit. Amb ràbia, aparta els abrigalls i acota el cap. De les mans sobresurt un mocador blanc. L'estreny com si vulgues escanyar alguna cosa. Em jugo el coll que té

brodades les seves inicials. Sospira i s'emporta els mocador als ulls. S'eixuga unes silencioses llàgrimes i torna a deixar les mans agafades sobre la faldilla. Alguna li'n passa a la senyora Hortènsia. Estic per treure un dels meus llençols sense nom i sacsejar-lo per cridar al seva atenció.

De cop aixeca el cap i quelcom s'interposa entre ella i la finestra. És un cos cepat i carregat d'espatlles suposo que deu ser el seu home. Parlen una estona, amb vehemència, fins que ella s'aixeca i amb un posat orgullós abandona l'habitació. Tot plegat em sembla una escena de pel·lícula a la que s'ha tret el so i l'acció finalment queda congelada en un petit quadre d'intimitat familiar on la finestra és el marc. L'home mira el llit i agafa els abrigalls. Els deixa al muntant de la finestra tots junts, amb perill que caiguin al carrer. A continuació agafa un llençol i el col·loca amb poca traça damunt del llit. L'estira per un costat i li marxa per l'altre. Al final se'n cansa d'aquest estira i afluixa i el reboteix per la part dels peus. L'allisa amb la mà fins que, encara que pengi d'una part, queda satisfet. Col·loca l'altre amb la mateixa poca traça. I acaba amb la vànova que, des del meu punt d'observació, juraria ha posat a l'inrevés. Un cop acabada la tasca, mira el llit, arronsa les espatlles i marxa.

No ha passat ni mig minut que torna la senyora Hortènsia. Mou el cap com assentint i sense esperar, desfà el llit i el torna a fer.

Respiro alleujada. Avui la senyora Hortènsia ja ha fet el llit.

I en reconeixement trec el cap per la finestra i la saludo. Però no em veu i se'n va. I jo també marxo, deixant les dues finestres buides com dos quadres als que els han tret el personatges. Demà serà un altre dia.

Àngel de Sorribes